

JURISPRUDENTIENIEUWSBRIEF • BESTUURSRECHT

Landelijk Bureau Vakinhoud rechtspraak, team bestuursrecht

Externe email redactieJnB@rechtspraak.nl

Telefoon 088 361 1020

Citeertitels JnB 2021

Inhoud

In deze Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht vindt u de volgende onderwerpen:

Algemeen bestuursrecht	2
Schadevergoedingsrecht	4
Handhaving	4
Omgevingsrecht	7
Wabo	7
8.40- en 8.42-AMvB's	9
Natuurbescherming	9
Waterwet	12
Ambtenarenrecht	13
Bijstand	13
Volksverzekeringen	15
Bestuursrecht overig	16
Verklaring omtrent het gedrag	16
Wet openbaarheid van bestuur	17
Wet tijdelijk huisverbod	19
Vreemdelingenrecht	20
Regulier	20

De Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht (JnB) komt – uitgezonderd in vakantieperiodes – elke week uit en bevat een selectie van de meest actuele en belangrijkste bestuursrechtelijke jurisprudentie. De uitspraken worden per (deel) rechtsgebied aangeboden. Door in de inhoudsopgave op het onderwerp van voorkeur te klikken komt u direct bij de uitspraken op het desbetreffende rechtsgebied. De essentie van de uitspraak wordt beknopt weergegeven in koptekst en samenvatting. De link onder de uitspraak leidt door naar de volledige tekst van de uitspraak.

Algemeen bestuursrecht

JnB 2021, 856

MK ABRS, 20-10-2021, 202002768/1/R1

college van burgemeester en wethouders van Sluis.

Awb 1:2

BELANGHEBBENDE. GEVOLGEN ENIGE BETEKENIS. I.c. is [appellante] belanghebbende bij het besluit waarbij een omgevingsvergunning is verleend. Niet kan worden uitgesloten dat [appellante] feitelijke gevolgen van enige betekenis zal ondervinden van de mogelijk gemaakte ruimtelijke ontwikkeling.

Besluit waarbij het college een omgevingsvergunning is verleend voor het bouwen van een strandbrug en het treffen van natuurmaatregelen tussen Vakantiepark Nieuwvliet-Bad en het Noordzeestrand. [...]

2. [appellante] is eigenaresse van de recreatiewoning op het adres [locatie] te Sluis, dat op ongeveer 350-400 m afstand van het betrokken gebied is gelegen.

3. De rechtbank heeft in de aangevallen uitspraak als volgt overwogen:

[..] Naar het oordeel van de rechtbank kan eiseres met betrekking tot de verleende omgevingsvergunning voor de strandbrug niet als belanghebbende in de zin van de Awb worden aangemerkt. Dat brengt de rechtbank tot de conclusie dat eiseres niet-ontvankelijk verklaard dient te worden in haar beroep tegen deze omgevingsvergunning."

4. [appellante] betoogt dat de rechtbank heeft miskend dat zij wel een rechtstreeks betrokken belang bij de omgevingsvergunning heeft. Zij wijst erop dat als gevolg van het besluit een dijkopgang verdwijnt. Zij is met haar scooter afhankelijk van deze dijkopgang. Daarnaast leidt de omgevingsvergunning tot een aantasting van de natuurwaarden in het natuurgebied De Zwarte Polder, terwijl zij juist vanwege deze natuurwaarden in de nabijheid hiervan een recreatiewoning heeft gekocht. Verder wijst zij erop dat als gevolg van de werkzaamheden de stabiliteit van de dijk vermindert, waardoor de overstromingskans verhoogt.

4.1. Met betrekking tot de waterveiligheid overweegt de Afdeling als volgt. Eén van de landhoofden van de brug is op het dijklichaam voorzien en vergunde werkzaamheden aan een dijklichaam kunnen vanuit een oogpunt van waterveiligheid zodanig risicovol zijn dat diegenen die door dat dijklichaam worden beschermd een rechtstreeks bij een besluit betrokken belang hebben. De omgevingsvergunning biedt geen duidelijkheid over de exacte werkzaamheden aan de zeevering die met de omgevingsvergunning zijn vergund. In het bij de omgevingsvergunning gevoegde rapport "Taludstabiliteit en zettingen" staat verder dat de bestaande zeedijk extra zal worden belast door de fundering van het landhoofd en de ophoging van het dijklichaam rond de fundering van het landhoofd en dat de zogenoemde safety factor als gevolg daarvan afneemt van 1,55 tot 1,28.

Naar het oordeel van de Afdeling kon, gelet op het voorgaande, niet worden uitgesloten dat [appellante] feitelijke gevolgen van enige betekenis zal ondervinden van de mogelijk gemaakte ruimtelijke ontwikkeling.

Het voorgaande betekent dat [appellante] als belanghebbende moest worden aangemerkt, zodat zij beroep kon instellen tegen het besluit van 13 mei 2019. De rechtbank heeft dit niet onderkend.

Het betoog slaagt. [...]

[ECLI:NL:RVS:2021:2345](https://ecli.nl/RVS:2021:2345)

Zie in dit verband ook de samenvatting van deze uitspraak onder het kopje "Wabo" (JnB 2021, 865).

JnB 2021, 857

ABRS, 20-10-2021, 202007065/1/R2

college van burgemeester en wethouders van Heeze-Leende.

Awb 8:41

GRIFFIERECHT. BETALINGSONMACHT. I.c. heeft [appellant] eerst in hoger beroep een beroep op betalingsonmacht gedaan. In beroep heeft hij dat niet gedaan. Het was aan [appellant] om zo spoedig mogelijk hangende het beroep, maar in ieder geval voor het einde van de door de griffier gestelde betalingstermijn, een beroep op betalingsonmacht te doen. De rechtbank beziet niet ambtshalve of [appellant] een succesvol beroep op betalingsonmacht toekomt, nu telkens een actuele beoordeling plaatsvindt of er aan de inkomenscriteria wordt voldaan. Nu [appellant] geen tijdig beroep op betalingsonmacht heeft gedaan, wordt in het door hem aangevoerde geen grond gezien voor het oordeel dat de rechtbank het beroep ten onrechte niet-ontvankelijk heeft verklaard vanwege het niet-betalen van het griffierecht.

[ECLI:NL:RVS:2021:2339](https://ecli.nl/RVS:2021:2339)

JnB 2021, 858

MK Rechtbank Oost-Brabant, 13-02-2020 (publ. 19-10-2021), WR 20/001

Awb 8:15

Procesreglement bestuursrecht rechtbanken (NIET-KEI-zaken) 2017 4.1

WRAKING. Afwijzing wrakingsverzoek. Het enkele niet tijdig beslissen op of op zitting behandelen van een verzetschrift en het niet doen van een voorafgaande mededeling van een termijnoverschrijving zijn geen uitzonderlijke omstandigheden die zwaarwegende aanwijzingen opleveren voor het oordeel dat de rechter met betrekking tot een procespartij vooringenomen is, althans dat de dienaangaande bestaande vrees objectief gerechtvaardigd is. Hieruit kan naar objectieve maatstaven bezien evenmin de schijn van partijdigheid worden afgeleid.

[ECLI:NL:RBOBR:2020:6957](https://ecli.nl/RBOBR:2020:6957)

JnB 2021, 859

MK Rechtbank Oost-Brabant, 29-07-2021 (19-10-2021), WR 21/023

Awb 8:15

WRAKING. Afwijzing wrakingsverzoek. De omstandigheid dat een rechter eerder als rechter is opgetreden in procedures van verzoeker en in het nadeel van verzoeker heeft beslist, is op zichzelf onvoldoende om partijdigheid aan te nemen. Bijkomende omstandigheden kunnen dit anders maken. I.c. is bij de beoordeling of sprake is van deze bijkomende omstandigheden, acht geslagen op de inhoud van het in de hoofdzaak opgemaakte proces-verbaal van de zitting. Uit de gang van zaken blijkt naar het oordeel van de wrakingskamer niet van enige vooringenomenheid van de gewraakte rechter in deze zaak.

[ECLI:NL:RBOBR:2021:5514](https://ecli.nl/RBOBR:2021:5514)

[Naar inhoudsopgave](#)

Schadevergoedingsrecht

JnB 2021, 860

MK CRvB, 08-10-2021 (publ. 18-10-2021), 18 4376 PW

college van burgemeester en wethouders van Hellevoetsluis.

Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden 6

REDELIJKE TERMIJN. Afwijzing verzoek om schadevergoeding wegens overschrijding van de redelijke termijn. De redelijke termijn voor een procedure in drie instanties in zaken zoals deze is in beginsel niet overschreden als die procedure in haar geheel niet langer dan vier jaar heeft geduurd. De behandeling van het bezwaar mag ten hoogste een half jaar, de behandeling van het beroep ten hoogste anderhalf jaar en de behandeling van het hoger beroep ten hoogste twee jaar duren, terwijl doorgaans geen sprake is van een te lange behandelingsduur in de rechterlijke fase in haar geheel als deze niet meer dan drie en een half jaar heeft geduurd. De omstandigheden van het geval kunnen aanleiding geven een langere behandelingsduur te rechtvaardigen. Verwijzing naar de uitspraak van de CRvB van 26 januari 2009, [ECLI:NL:CRVB:2009:BH1009](#), en het arrest van de HR van 19 februari 2016, [ECLI:NL:HR:2016:252](#). In wat appellante onder verwijzing naar een conclusie van de procureur-generaal bij de HR van 1 juni 2021, [ECLI:NL:PHR:2021 \(lees:\) 706](#) heeft aangevoerd, te weten dat per instantie moet worden gekeken of de voor die instantie geldende termijn is overschreden, is geen grond gelegen van deze vaste rechtspraak af te wijken, reeds omdat die conclusie, anders dan de zaak van appellante, een strafzaak betreft, waarin overschrijding van de redelijke termijn een ander gevolg heeft.

[ECLI:NL:CRVB:2021:2511](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Handhaving

JnB 2021, 861

MK ABRS, 20-10-2021, 201907875/1/A3

college van burgemeester en wethouders van Maastricht.

Awb 5:32 e.v.

INVORDERING. I.c. had het college gedeeltelijk van invordering moeten afzien.

Met het oordeel in deze uitspraak is vast komen te staan dat de APV is overtreden en dat [appellant] op goede gronden is gelast de veldweg in de oude toestand te herstellen, ook al betrof dat een te groot hersteloppervlak. Ook is niet in geschil dat [appellant] niet tijdig aan de last heeft voldaan. Met deze uitspraak staat evenwel ook vast dat het college bij het opleggen en in bezwaar handhaven van de last ten onrechte niet heeft onderkend dat een te herstellen oppervlak van ongeveer 40 m2 voldoende was om de veldweg in de oude toestand te herstellen. Dat de te herstellen oppervlakte aanmerkelijk kleiner diende te zijn dan in de last was opgenomen, is een bijzondere omstandigheid die meebrengt dat het college in redelijkheid niet tot invordering van het gehele bedrag heeft kunnen overgaan.

[ECLI:NL:RVS:2021:2350](#)

JnB 2021, 862

Voorzieningenrechter ABRS, 30-09-2021, 202105913/2/A3

Opiumwet 13b

HANDHAVING. OPIUMWET 13b. VOORLOPIGE VOORZIENING. BELANGENAFWEGING.

Woningsluiting voor drie maanden. I.c. is het algemeen belang bij onmiddellijke sluiting van de woning minder zwaarwegend dan het belang van [verzoeker] om in de woning te kunnen blijven totdat de Afdeling op het hoger beroep heeft beslist. Treft voorlopige voorziening.

[...] Bij besluit van 19 november 2020 heeft de burgemeester [...] gelast de woning [...] te sluiten voor de duur van drie maanden.

Bij besluit van 16 juni 2021 heeft de burgemeester het door [verzoeker] daartegen gemaakte bezwaar ongegrond verklaard.

[...] 2. [verzoeker] is de enige bewoner van de woning. Hij heeft ADD en een IQ van 67. In verband hiermee heeft hij een indicatie op grond van de Wet langdurige zorg. [verzoeker] krijgt begeleiding van Het Houvast. Het Houvast is de huurder van de woning en stelt deze beschikbaar aan [verzoeker] om daar zelfstandig te kunnen wonen. [begeleider] bezoekt [verzoeker] minimaal een keer per week in de woning. In periodes waarin [verzoeker] zich onder druk voelt staan bezoekt [begeleider] hem meerdere keren per week. Volgens [begeleider] is momenteel sprake van verhoogde stress, hetgeen ook blijkt uit een toename van meldingen door [verzoeker] bij de wijkagent. Waar nodig heeft [verzoeker] daarnaast persoonlijk contact met een psycholoog, dan wel een arts voor verstandelijk gehandicapten.

[...] Belangenafweging

[...] 7.4. De voorzieningenrechter heeft er begrip voor dat de burgemeester in geval van herhaalde meldingen en incidenten tot sluiting wil overgaan zonder eerst te hoeven wachten op de uitspraak van de Afdeling in de hoofdzaak. De voorzieningenrechter stelt echter vast dat de door de burgemeester beschreven meldingen en incidenten voor een aanzienlijk deel niet drugsgerelateerd zijn. Voor zover de meldingen en incidenten wel drugsgerelateerd zijn, blijkt uit de beschrijving ervan niet dat het gaat om recente en ernstige incidenten. Verschillende van de meest recente meldingen zijn blijkens het overzicht afkomstig van [verzoeker] zelf. Hier staat tegenover dat het belang van [verzoeker] om in de woning te kunnen blijven totdat de Afdeling op het hoger beroep heeft beslist, naar het oordeel van de voorzieningenrechter zwaar weegt. Op grond van de op dit moment beschikbare informatie is namelijk onvoldoende zeker dat [verzoeker] gedurende de sluiting ergens anders op een individuele locatie door Het Houvast zal kunnen worden begeleid, terwijl dit volgens de overgelegde verklaring van de psycholoog wel noodzakelijk is om verdere decompensatie te voorkomen. De voorzieningenrechter acht aannemelijk gemaakt dat het ontbreken van deze begeleiding door Het Houvast dan ook aanzienlijke negatieve gevolgen zal hebben voor [verzoeker]. De voorzieningenrechter is daarom van oordeel dat het algemeen belang bij onmiddellijke sluiting van de woning in dit geval minder zwaarwegend is dan het belang van [verzoeker] om in de woning te kunnen blijven totdat de Afdeling op het hoger beroep heeft beslist. [...]

De voorzieningenrechter [...] schorst bij wijze van voorlopige voorziening het besluit van [...] 16 juni 2021 [...] en zijn besluit van 19 november 2020 [...]

[ECLI:NL:RVS:2021:2185](https://ecli.nl/RVS:2021:2185)

JnB 2021, 863

Rechtbank Midden-Nederland, 27-09-2021 (publ. 18-10-2021), 21/280

burgemeester van de gemeente [gemeente], verweerder.

Gemeentewet 125, 160, 172

Algemene Plaatselijke Verordening (APV) van [gemeente] 2.24 lid 1

HANDHAVING. DWANGSOM. APV. BEVOEGDHEID. OPENBARE ORDE. I.c. is de burgemeester bevoegd om de APV te handhaven. Geen sprake van een bevoegdheidsgebrek. Verwijzing naar ABRs 25-09-2019, [ECLI:NL:RVS:2019:3274](#) en 22-04-2020 [ECLI:NL:RVS:2020:1117](#).

[...] In het besluit van [...] (de last onder dwangsom) heeft verweerder eiser gelast om geen inbrekerswerktuigen te vervoeren of bij zich te hebben op een openbare plaats in de gemeente [gemeente] [...].

[...] 10. [...] Zoals verweerder terecht opmerkt volgt uit de uitspraak van de ABRvS van 25 september 2019 [Red: [ECLI:NL:RVS:2019:3274](#)] niet dat het college exclusief bevoegd zou zijn tot handhaving in een situatie waarin - kort gezegd - geen direct optreden is vereist. De ABRvS stelt in punt 3.2 van haar uitspraak vast dat de zorg voor de handhaving van de openbare orde - gelet op de geschiedenis van de totstandkoming van artikel 172 van de Gemeentewet - exclusief aan de burgemeester is opgedragen. Als het gaat om het feitelijk herstellen van de openbare orde is de burgemeester dus exclusief bevoegd. Uit punt 3.3 van de uitspraak van de ABRvS volgt echter dat er ook situaties zijn waarin het college, naast de burgemeester, bevoegd kan zijn tot het opleggen van een dwangsom om de openbare orde te handhaven. Het moet dan gaan om situaties waarin de last onder dwangsom niet wordt opgelegd om het feitelijk herstel van de openbare orde te bereiken maar bijvoorbeeld om overtreding van de verbodsbepaling in de toekomst te voorkomen. Van zo'n situatie is - onder andere - sprake als er tussen de overtreding en het opleggen van de last onder dwangsom enige tijd is verstreken. In die gevallen is het college, zo oordeelt de ABRvS, dus wel (mede) bevoegd.

11. Dat het college onder omstandigheden (mede) bevoegd kan zijn om tot handhaving over te gaan, betekent echter niet dat de burgemeester die bevoegdheid heeft verloren. In de uitspraak van 3 februari 2020, als ook in de uitspraak van 23 april 2020, heeft de rechtbank daarover een ander standpunt ingenomen. Net als eiser nam de rechtbank namelijk aan dat het opleggen van een last onder dwangsom in situaties, waarin het niet gaat om het feitelijk herstel van de openbare orde, uitsluitend is voorbehouden aan het college. De rechtbank komt hierop echter terug. Zij kan de door verweerder genoemde uitspraak van de ABRvS van 22 april 2020 [Red: [ECLI:NL:RVS:2020:1117](#)] namelijk niet anders lezen dan dat in een situatie van niet acuut handhaven de burgemeester en het college allebei bevoegd zijn. Het ging in die uitspraak weliswaar om een andere verbodsbepaling uit een andere APV, maar ook daar betrof het het opleggen van een last onder dwangsom vanwege om overtreding van de norm in de toekomst te voorkomen. Er was dus geen sprake van een feitelijk herstel van de openbare orde. De burgemeester was echter toch het bevoegde bestuursorgaan.⁵ Uit deze uitspraak volgt, in aanscherping op de Afdelingsuitspraak van 25 september 2019, dat de burgemeester altijd bevoegd is de openbare orde te handhaven, zowel met het oog op het feitelijk herstellen van de openbare orde als in het geval van handhavingkwesties op de langere termijn.

12. Wat hiervoor is overwogen maakt dat de gemeente [gemeente] ervoor heeft kunnen kiezen alle handhaving van de openbare orde te laten uitvoeren door de burgemeester, zowel de acute als die op de meer lange termijn, zoals hier aan de orde. Er is dus, anders dan eiser betoogt, geen bevoegdheidsgebrek in deze situatie. Het betoog van eiser slaagt niet. [...]

[ECLI:NL:RBMNE:2021:4995](#)

JnB 2021, 864

Rechtbank Amsterdam, 03-08-2021, (publ. 13-10-2021), AMS 21/1086

burgemeester van Amstelveen, verweerder.

Wet publieke gezondheid (Wpg) 58a, 58b

Gemeentewet 174

Tijdelijke regeling maatregelen covid-19 (Trm) 1.1., 4.a1

HANDHAVING. BESTUURSDWANG. COVID. Een proeverij, waar consumenten nieuwe producten voor supermarkten proeven, testen en beoordelen, is een voor publiek opengestelde publieke plaats, die op grond van artikel 4.a1, eerste lid, van de Tijdelijke regeling maatregelen covid-19 (Trm) gesloten moest zijn op 18 januari 2021. I.c. is het opleggen van de last niet onevenredig. De burgemeester mocht een zwaarder gewicht toekennen aan het belang van de volksgezondheid dan aan het commerciële belang van het bedrijf.

De burgemeester mocht i.c. de last onder bestuursdwang opleggen.

[ECLI:NL:RBAMS:2021:4263](https://ecli.nl/RBAMS:2021:4263)

[Naar inhoudsopgave](#)

Omgevingsrecht

Wabo

JnB 2021, 865

MK ABRS, 20-10-2021, 202002768/1/R1

college van burgemeester en wethouders van Sluis.

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (Wabo) 2.12 lid 1 aanhef en onder a onder 3°

WABO. OMGEVINGSVERGUNNING. RUIMTELIJKE ONDERBOUWING. WATERTOETS. I.c. mocht het college zich, gelet op de voor het project verleende watervergunning, in redelijkheid op het standpunt stellen dat de waterveiligheid niet aan de uitvoerbaarheid van het project in de weg staat.

[...] omgevingsvergunning [...] voor het bouwen van een strandbrug en het treffen van natuurmaatregelen tussen Vakantiepark Nieuwvliet-Bad en het Noordzeestrand.

[...] 6.1. Aan de omgevingsvergunning ligt een ruimtelijke onderbouwing ten grondslag. In deze ruimtelijke onderbouwing is een watertoets opgenomen. Het college heeft zich op het standpunt gesteld dat voor het plaatsen en gebruik van de brug een watervergunning nodig is in welk kader de stabiliteit wordt beoordeeld. Vast staat dat het dagelijks bestuur van het waterschap Scheldestromen bij besluit van 31 juli 2018 voor het project een watervergunning heeft verleend die onder meer op de waterveiligheid ziet, en dat deze watervergunning in rechte onaantastbaar is. Het college mocht zich, gelet op deze vergunning van 31 juli 2018 in redelijkheid op het standpunt stellen dat de waterveiligheid niet aan de uitvoerbaarheid van het project in de weg staat. Voor het oordeel dat het college op voorhand had moeten inzien dat de watervergunning uiteindelijk niet kon worden verleend bestaat geen grond.

Voor zover [appellante] wijst op de wijzigingen in de infrastructuur en het verdwijnen van een dijkopgang wordt overwogen dat de omgevingsvergunning daar geen betrekking op heeft.

Voor zover [appellante] wijst op de overlast en hinder als gevolg van geluid en trilling bij de aanleg van de strandbrug betreft het een uitvoeringsaspect dat als zodanig in deze procedure niet aan de orde is en betreft dit niet de vraag of het college in redelijkheid omgevingsvergunning heeft kunnen verlenen. Dit kan dan ook evenmin leiden tot vernietiging van het besluit van 13 mei 2019. [...]

[ECLI:NL:RVS:2021:2345](#)

Zie in dit verband ook de samenvatting van deze uitspraak onder het kopje “Algemeen bestuursrecht” (JnB 2021, 856).

JnB 2021, 866

MK ABRS, 20-10-2021, 202001561/1/R2

college van burgemeester en wethouders van Bladel.

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (Wabo) 2.1 lid 1 aanhef en onder a, onder b, onder c, onder e, 2.2 lid 1 aanhef en onder d, 2.7

Verordening Ruimte Noord-Brabant (Verordening Ruimte)

Interim omgevingsverordening Noord-Brabant

WABO. OMGEVINGSVERGUNNING. WINDPARK. Omdat i.c. het herbegrenzingsbesluit, waarbij de grens van het Natuur Netwerk Brabant opnieuw is vastgesteld, niet in overeenstemming is met artikel 5.5, eerste lid, van de Verordening ruimte, is dat besluit onverbindend. Het herbegrenzingsbesluit kon dan ook niet ten grondslag worden gelegd aan de omgevingsvergunning. Dit leidt tot de slotsom dat ook de omgevingsvergunning in strijd is met de Verordening Ruimte. Geen aanleiding om de rechtsgevolgen van het vernietigde besluit in stand te laten.

[...] Bij besluit van [...] heeft het college een omgevingsvergunning verleend op grond van de Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (hierna: de Wabo). Deze vergunning is verleend ten behoeve van een windturbinepark bestaande uit vier windturbines met bijbehorende voorzieningen op vier percelen direct ten noorden van de A67, in het buitengebied van Bladel, voor een periode van 25 jaar. [...]

[...] 3. Op verzoek van de gemeente Bladel heeft het college van gedeputeerde staten van Noord-Brabant bij besluit van 26 februari 2019 de Verordening Ruimte Noord-Brabant (hierna: de Verordening Ruimte) gewijzigd. Bij dat besluit (hierna: het herbegrenzingsbesluit) is de grens van het Natuur Netwerk Brabant (hierna: het NNB) opnieuw vastgesteld. Herbegrenzing was nodig omdat windturbines waren gepland op gronden die volgens de Verordening Ruimte tot het NNB behoren. Zonder de herbegrenzing van het NNB zou de omgevingsvergunning in strijd zijn met artikel 5.1 van de Verordening Ruimte.

[...] Het herbegrenzingsbesluit

[..] 6.3. Onder verwijzing naar haar uitspraak van 28 november 2018, [ECLI:NL:RVS:2018:3883](#), stelt de Afdeling voorop dat - zoals de rechtbank heeft gedaan - het besluit van het college van gedeputeerde staten van Noord-Brabant tot wijziging van de begrenzing van het NNB een algemeen verbindend voorschrift is. Het besluit van het college tot het verlenen van de omgevingsvergunning kan niet als zodanig aan artikel 5.5 van de Verordening worden getoetst. Wel moet aan de hand van de beroepsgronden worden beoordeeld of het herbegrenzingsbesluit in strijd is met de voorschriften uit de Verordening Ruimte. Als dat zo is, dan betekent dit dat het college bij het verlenen van de omgevingsvergunning niet van het herbegrenzingsbesluit had mogen uitgaan en dat de omgevingsvergunning dus in strijd met artikel 5.1 van de Verordening Ruimte is verleend.

6.4. Nog daargelaten of het in dit geval gaat om een individuele ingreep, is de Afdeling van oordeel dat het herbegrenzingsbesluit gebrekkig is, omdat niet wordt voldaan aan het vereiste van kleinschaligheid. [...] Gelet hierop moet worden geoordeeld dat al vanwege de omvang van de gronden - van in totaal 4,8 ha - het herbegrenzingsbesluit niet in overeenstemming is met artikel 5.5, eerste lid, van de Verordening ruimte.

6.5. Omdat het herbegrenzingsbesluit niet in overeenstemming is met artikel 5.5, eerste lid, van de Verordening ruimte, is dat besluit onverbindend. Het herbegrenzingsbesluit kon dan ook niet ten grondslag worden gelegd aan de omgevingsvergunning. Dit leidt tot de slotsom dat ook de omgevingsvergunning in strijd is met de Verordening Ruimte.

[...] 8. De Afdeling stelt vast dat artikel 3.38 van de Interim omgevingsverordening in aanvulling op artikel 3.37 voorziet in de mogelijkheid van nieuwvestiging van windturbines in het NNB, direct aansluitend op hoofdinfrastructuur, als wordt voldaan aan de in die bepaling gestelde voorwaarden. De voorwaarden van artikel 3.38 en die van artikel 3.37 van de Interim omgevingsverordening zijn niet gelijk aan de voorwaarden van de Verordening Ruimte. Het college heeft in de voorliggende stukken ook geen gemotiveerde standpuntbepaling gegeven over alle in de Interim omgevingsverordening gestelde voorwaarden. Het college heeft alleen gewezen op het regime dat ten aanzien van overdraai van rotorbladen in de Interim omgevingsverordening is opgenomen. Mede in aanmerking genomen dat BMF e.a. zich moeten kunnen uitlaten over een integrale standpuntbepaling van het college over de toepassing van de Interim omgevingsverordening, waaronder in ieder geval de voorwaarden die niet gelijk zijn aan die uit de Verordening Ruimte, zal de Afdeling de rechtsgevolgen van het vernietigde besluit niet in stand laten. [...]

[ECLI:NL:RVS:2021:2305](#)

Zie in dit verband ook de samenvatting van de uitspraken onder het kopje "Natuurbescherming" over de soortenbeschermingsonthefing (JnB 2021, 867) en de natuurvergunning (JnB 2021, 868) voor de windturbines.

[Naar inhoudsopgave](#)

8.40- en 8.42-AMvB's

Jurisprudentie Activiteitenbesluit milieubeheer:

- Rechtbank Limburg, 13-10-2021 (publ. 20-10-2021), ROE 19/968 ([ECLI:NL:RBLIM:2021:7735](#)).

[Naar inhoudsopgave](#)

Natuurbescherming

JnB 2021, 867

MK ABRS, 20-10-2021, 202004469/1/R2

college van gedeputeerde staten van Noord-Brabant (het college), verweerder.

Wet natuurbescherming (Wnb) 3.1, 3.5, 3.8, 3.10

NATUURBESCHERMING. SOORTENBESCHERMINGSONTHEFFING. WINDPARK. Staat van instandhouding vleermuizen en vogels. Mogelijke cumulatieve effecten maken deel uit van de staat van instandhouding en cumulatieve effecten moeten in die zin bij het verlenen van een

ontheffing worden betrokken. Verwijzing naar ABRS 29-04-2020, [ECLI:NL:RVS:2020:1160](#) en 7-10-2020, [ECLI:NL:RVS:2020:2384](#). I.c. heeft het college geen cumulatietoets toegepast.

Gegronde beroep.

[...] 1. De verleende ontheffing heeft betrekking op de gevolgen die de bouw en exploitatie van windpark De Pals heeft of kan hebben voor op grond van de Wnb beschermde soorten.

[...] Vleermuizen

[...] 6.3. Gelet op het voorgaande is de Afdeling van oordeel dat het college onvoldoende heeft gemotiveerd waarom in dit geval ochtendbezoeken achterwege konden blijven en het vleermuisonderzoek volledig en zorgvuldig is geweest.

[...] 7.4. Over de cumulatie overweegt de Afdeling als volgt. Voor vleermuizen kan, zoals blijkt uit artikel 3.8, vijfde lid, onder c, van de Wnb, alleen ontheffing worden verleend, als dit geen afbreuk doet aan het streven de populaties van die soort in hun natuurlijke verspreidingsgebied in een gunstige staat van instandhouding te laten voortbestaan. Voor vleermuizen moet daarom de staat van instandhouding worden bepaald. Vervolgens moet aan de hand van het effect van de activiteit waarvoor ontheffing wordt aangevraagd, óp die staat van instandhouding worden bepaald of die ontheffing ook kan worden verleend. Om de staat van instandhouding te bepalen moet, zoals is vastgelegd in de begripsbepaling in artikel 1.1 van de Wnb, het effect van de som van de invloeden die op de betrokken soort inwerken en op lange termijn een verandering kunnen bewerkstelligen in de verspreiding en de grootte van de populaties van die soort op het grondgebied, bedoeld in artikel 2 van de Habitatrichtlijn, worden vastgesteld. De Afdeling wijst daarbij op haar uitspraken van 29 april 2020, [ECLI:NL:RVS:2020:1160](#), overweging 16.2 en 7 oktober 2020, [ECLI:NL:RVS:2020:2384](#), overweging 10.4. Gelet op deze begripsbepaling maken mogelijke cumulatieve effecten deel uit van de staat van instandhouding en moeten cumulatieve effecten in die zin bij het verlenen van een ontheffing worden betrokken.

Niet in geschil is dat het college de cumulatieve effecten van al bestaande windparken rond windpark De Pals bij de beoordeling van de staat van instandhouding niet heeft betrokken. Dit terwijl in de nabijheid van Windpark de Pals andere windparken in werking zijn. BMF e.a. hebben er bovendien op gewezen dat op 7 juli 2020, toen het besluit van 21 oktober 2019 is herzien, de Wnb-ontheffing voor windpark Agro-Wind Reusel al was verleend. Dat windpark is voorzien op een afstand van 1,2 km. De gevolgen van dat windpark zijn ook niet betrokken bij de beoordeling van de staat van instandhouding. Daarmee is niet bezien welke activiteiten op lokaal niveau dezelfde soort effecten kunnen hebben op dezelfde, lokale, populatie vleermuissoorten waarop de soortenbeschermingsontheffing ziet. Gelet hierop is de Afdeling van oordeel dat het onderzoek naar het antwoord op de vraag of het verlenen van de soortenbeschermingsontheffing geen afbreuk doet aan het streven de populaties van de gewone dwergvleermuizen, ruige dwergvleermuizen, rosse vleermuizen en laatvliegers in hun natuurlijke verspreidingsgebied in een gunstige staat van instandhouding te laten voortbestaan, ook op dit punt gebrekkig is.

[...] Vogels

[...] 8.2. Voor vogels kan, zoals blijkt uit artikel 3.3, vierde lid, onder c, van de Wnb, alleen ontheffing worden verleend, als deze ontheffing niet leidt tot verslechtering van de staat van instandhouding van de desbetreffende vogelsoort. Ook voor vogels geldt daarom dat de staat van instandhouding moet worden bepaald. Vervolgens moet aan de hand van het effect van de activiteit waarvoor ontheffing wordt aangevraagd, óp die staat van instandhouding worden bepaald of die ontheffing ook kan worden verleend. Om de staat van instandhouding te bepalen moet, zoals is vastgelegd in de begripsbepaling in artikel 1.1 van de Wnb, het effect van de som van de invloeden die op de

betrokken soort inwerken en op lange termijn een verandering kunnen bewerkstelligen in de verspreiding en de grootte van de populaties van die soort op het grondgebied, bedoeld in artikel 2 van de Habitatrictlijn, worden vastgesteld. Gelet op deze begripsbepaling maken mogelijke cumulatieve effecten deel uit van de staat van instandhouding en moeten cumulatieve effecten in die zin bij het verlenen van een ontheffing moeten worden betrokken. De Afdeling wijst daarbij op haar uitspraken van 29 april 2020, [ECLI:NL:RVS:2020:1160](#), overweging 16.2 en 7 oktober 2020, [ECLI:NL:RVS:2020:2384](#), overweging 10.4.

Blijkens hoofdstuk 8 van de natuurtoets heeft het college, zoals hiervoor onder 7.4. ook is vastgesteld, geen cumulatietoets toegepast. Het college heeft nagelaten om de effecten van al bestaande en van reeds vergunde, maar nog niet gerealiseerde windparken rond windpark De Pals bij de beoordeling van de staat van instandhouding te betrekken. De Afdeling is van oordeel dat het college zich, zonder het verrichten van onderzoek naar de cumulatieve effecten, niet op het standpunt heeft kunnen stellen dat niet valt te verwachten dat de additionele sterfte boven de 1% van de natuurlijke mortaliteit uitkomt en dat het verlenen van de soortenbeschermingsontheffing niet de staat van instandhouding van de betrokken vogelsoorten verslechtert. [...]

[...] Conclusie en proceskosten

12. Het beroep van BMF e.a. is gegrond. Het besluit van 7 juli 2020 dient wegens strijd met artikel 7:12, eerste lid, van de Algemene wet bestuursrecht te worden vernietigd. Het college dient een nieuw besluit te nemen op het bezwaar van BMF e.a. tegen het besluit van 21 oktober 2019, met in achtneming van deze uitspraak. [...]

[ECLI:NL:RVS:2021:2306](#)

Zie in dit verband ook de samenvatting van de uitspraak onder het kopje “Wabo” over de omgevingsvergunning (JnB 2021, 866) voor de windturbines.

JnB 2021, 868

MK ABRS, 20-10-2021, 202005526/1/R2

college van gedeputeerde staten van Groningen.

Habitatrictlijn 6 lid 2, lid 3

Wet natuurbescherming (Wnb) 2.7, 2.8

Beleidsregel intern en extern salderen provincie Groningen 2019, zoals die luidde ten tijde van vergunningverlening.

NATUURBESCHERMING. NATUURVERGUNNING. STIKSTOF. INTERN SALDEREN.

REFERENTIESITUATIE. Natuurvergunning uitbreiding inrichting met een derde afvalverbrandingslijn. Verwijzing naar ABRS 20-01-2021, [ECLI:NL:RVS:2021:71](#). Ook in het recente arrest van het Hof van Justitie van 24 juni 2021 C-559/19 ([ECLI:EU:C:2021:512](#)) worden geen aanknopingspunten gevonden om te oordelen dat de referentiesituatie niet betrokken mag worden bij de vraag of op grond van objectieve gegevens kan worden uitgesloten dat de wijziging van een bestaande activiteit significante gevolgen heeft.

Het college heeft i.c. ten onrechte geen volledig onderzoek gedaan naar de toename van de transportbewegingen die inherent zijn aan het project, namelijk de vrachtwagenbewegingen en scheepvaartbewegingen.

[...] Bij besluit van 15 november 2019 heeft het college EEW vergunning verleend op grond van de Wet natuurbescherming (hierna: Wnb) voor het uitbreiden van de huidige inrichting met en het inwerking hebben van een derde afvalverbrandingslijn [...].

[...] 7.2. De Afdeling stelt vast dat de aanvraag en de Wnb-vergunning van 15 november 2019 zien op de uitbreiding van de bestaande inrichting met een derde afvalverbrandingslijn. Niet in geschil is dat voor de eerste twee afvalverbrandingslijnen op 13 juni 2007 een Nbw 1998-vergunning is verleend. De aangevraagde activiteit is een wijziging van het al bestaande project, dat bestaat uit de twee bestaande afvalverbrandingslijnen. Anders dan VSL, VZE en MOB betogen is deze wijziging van de bestaande activiteit het project, als bedoeld in artikel 6, derde lid, van de Habitatrichtlijn en artikel 2.7 van de Wnb, waarvan moet worden beoordeeld of het significante gevolgen kan hebben (vergelijk de uitspraak van 20 januari 2021, overweging 17.7 ([ECLI:NL:RVS:2021:71](#))). [...]

7.3. [...] De Afdeling heeft in haar uitspraak van 20 januari 2021 ([ECLI:NL:RVS:2021:71](#)) overwogen dat zij geen aanleiding ziet om deze rechtspraak over intern salderen te wijzigen. De Afdeling overweegt in die uitspraak dat zij in de rechtspraak van het Hof van Justitie geen aanknopingspunten ziet voor het oordeel dat de referentiesituatie niet betrokken mag worden bij de vraag of op grond van objectieve gegevens kan worden uitgesloten dat de wijziging van een bestaande activiteit significante gevolgen heeft. Daarbij is zij ook ingegaan op de door VSL, VZE en MOB genoemde arresten van het Hof, behalve op het later gewezen arrest van 24 juni 2021.

De Afdeling ziet geen grond om in dit geval anders te oordelen dan in haar uitspraak van 20 januari 2021, ook niet vanwege het recente arrest van 24 juni 2021 [Red: arrest van het Hof van Justitie van 24 juni 2021, C-559/19 ([ECLI:EU:C:2021:512](#))]. Dat arrest gaat over het nemen van passende maatregelen als bedoeld in artikel 6, tweede lid, van de Habitatrichtlijn in een procedure tussen de Europese Commissie en de lidstaat Spanje, en niet over een project als bedoeld in artikel 6, derde lid, van de Habitatrichtlijn, dat hier aan de orde is. Ook in dit arrest ziet de Afdeling daarom geen aanknopingspunten om te oordelen dat de referentiesituatie niet betrokken mag worden bij de vraag of op grond van objectieve gegevens kan worden uitgesloten dat de wijziging van een bestaande activiteit significante gevolgen heeft. [...]

[...] 8.3. [...] Het college heeft dus ten onrechte geen volledig onderzoek gedaan naar de toename van de transportbewegingen die inherent zijn aan het project, namelijk de vrachtwagenbewegingen en schepenbewegingen. Het standpunt dat de toename van transportbewegingen niet leidt tot extra stikstofdepositie is daarom is onvoldoende gemotiveerd. De door EEW overgelegde Aeriusberekening van 20 augustus 2020 is, zoals VSL, VZE en MOB terecht betogen, onvoldoende als onderbouwing van de stelling dat geen sprake zou zijn van extra stikstofdepositie. In die berekening zijn de schepenbewegingen die inherent zijn aan het project in het geheel niet meegenomen. Het besluit is dan ook in strijd met de artikelen 3:2 en 3:46 van de Awb in zoverre niet met de vereiste zorgvuldigheid voorbereid en berust niet op een deugdelijke motivering. [...]

[ECLI:NL:RVS:2021:2341](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Waterwet

Jurisprudentie Waterwet:

- MK ABRS, 20-10-2021, 202002678/1/R1 ([ECLI:NL:RVS:2021:2343](#));
- MK Rechtbank Limburg, 07-10-2021 (publ. 20-10-2021), ROE 20/2253 e.v. ([ECLI:NL:RBLIM:2021:7539](#));
- MK Rechtbank Oost-Brabant, 01-10-2021 (publ. 19-10-2021), SHE 20/1824E e.v. ([ECLI:NL:RBOBR:2021:5235](#)).

[Naar inhoudsopgave](#)

Ambtenarenrecht

JnB 2021, 869

MK CRvB, 14-10-2021, 20/3906 AW

college van burgemeester en wethouders van Hilversum.

Arbeidsvoorwaardenregeling Hilversum (ARH) 16:1:1

AMBTENARENRECHT. PLICHTSVERZUIM. ONVOORWAARDELIJK ONTSLAG. Appellante stelt dat de disciplinaire straf van onvoorwaardelijk ontslag onevenredig is aan het gepleegde plichtsverzuim. Dit betoog slaagt. Het plichtsverzuim komt in de kern neer op het niet verschijnen bij de bedrijfsarts op 9 februari 2018, aangezien de werkweigerings hiermee onlosmakelijk verband houdt. Deze gedraging is niet van dusdanige ernst en aard dat het de disciplinaire straf van ontslag rechtvaardigt. Het college heeft voor het niet verschijnen bij de bedrijfsarts op 2 februari 2018 aan appellante een berisping opgelegd. Het was gezien het herhaalde plichtsverzuim weliswaar aangewezen dat voor het opnieuw niet verschijnen bij de bedrijfsarts op 9 februari 2018 een zwaardere disciplinaire straf dan de vermelde lichtste straf werd opgelegd, maar het meteen opleggen van de zwaarste straf van onvoorwaardelijk strafontslag staat niet in verhouding tot het plichtsverzuim waarvan hier sprake is. Hierbij wordt in aanmerking genomen dat appellante in bezwaar alsnog de bedrijfsarts heeft bezocht.

[ECLI:NL:CRVB:2021:2531](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Bijstand

JnB 2021, 870

Rechtbank Gelderland, 13-10-2021 (publ. 19-10-2021), ARN 20/5204

college van burgemeester en wethouders van de gemeente Brummen, verweerder.

PW 9 lid 1 aanhef en onder b, 18

Verzamelerverordening Participatiewet, IOAW en IOAZ Gemeente Brummen 3.5 lid 5, 3.7 aanhef en onder e, 3.9

PARTICIPATIEWET. VOORZIENING GERICHT OP ARBEIDSINSCHAKELING. MAATREGEL. De rechtbank is van oordeel dat eiseres aannemelijk heeft gemaakt dat zij ten tijde in geding zo zeer in beslag werd genomen door de mantelzorgtaken voor haar moeder, dat haar geen verwijt kan worden gemaakt dat zij niet kon deelnemen aan het WerkFit-traject in de urenomvang, zoals door verweerder aan haar was opgedragen. Omdat naar het oordeel van de rechtbank elke vorm van verwijtbaarheid ontbreekt, heeft verweerder ten onrechte eiseres een maatregel opgelegd.

Rechtbank: [...] 5. Vast staat dat eiseres op 13 maart 2020 niet is verschenen bij het WerkFit-traject, terwijl zij daarvoor wel was opgeroepen.

6.1 De rechtbank begrijpt de beroepsgrond van eiseres, dat de haar bij besluit van 30 september 2019 aangeboden voorziening geen op het individu toegesneden maatwerk is, als een beroep op het ontbreken van verwijtbaarheid. Immers, eiseres heeft geen rechtsmiddelen aangewend tegen het besluit van 30 september 2019, zodat dit besluit inmiddels in rechte vast staat.

6.2 De rechtbank is van oordeel dat eiseres hierin niet gevolgd kan worden. De rechtbank is in dit verband van oordeel dat de opgelegde voorziening voor eiseres voldoende duidelijk en kenbaar was. [...] Bij het vaststellen van de aard van de werkzaamheden die eiseres in het kader van dit traject zal verrichten is rekening gehouden met de voor haar vastgestelde beperkingen door Ausems en Kerkvliet. Het enkele feit dat een andere bijstandsgerechtigde een min of meer gelijkwaardig traject is aangeboden door verweerder wil niet zeggen dat het aan eiseres aangeboden traject niet voldoet aan de uit de jurisprudentie voortvloeiende eisen en zij om die reden daaraan niet behoefde mee te werken. Eiseres kan zich voorts niet beroepen op haar leeftijd, omdat zij tot haar pensioengerechtigde leeftijd zo lang zij bijstand ontvangt op grond van de Pw verplicht is om mee te werken aan haar arbeidsinschakeling. Daar komt bij dat zij al jaren werkloos is en niet is gebleken dat het haar op eigen kracht is gelukt om werk te vinden. In zoverre was eiseres naar het oordeel van de rechtbank dan ook verplicht mee te werken aan de voorziening.

7.1 Toch is de rechtbank van oordeel dat eiseres van het niet meewerken aan het WerkFit-traject, door op 13 maart 2020 niet te verschijnen, geen verwijt kan worden gemaakt. Eiseres heeft ter zitting onbetwist gesteld dat haar mantelzorgtaken, en de psychische belasting daarvan, sinds haar moeder bij haar is komen wonen zijn toegenomen. Zij heeft in dit verband – onbetwist – naar voren gebracht dat zij haar moeder 's ochtends uit bed moet halen, moet wassen en aankleden, haar gedurende de hele dag moet helpen bij de toiletgang en dat ze haar moeder moet begeleiden bij bezoeken aan artsen. Verder dient zij de medicatie voor haar moeder te verzorgen. Volgens eiseres kan haar moeder niet lang alleen zijn en is eiseres om die reden meestentijds thuis aanwezig. Ten tijde van het primaire en het bestreden besluit was het verweerder (inmiddels) bekend dat de moeder van eiseres bij haar inwoonde. Hoewel eiseres op 4 maart 2020 nog op het spreekuur van de verzuimarts was geweest, kan niet worden vastgesteld of deze arts toen uitgebreid navraag heeft gedaan naar de (toename van de) mantelzorgtaken en de daarmee gepaard gaande psychische belastbaarheid, sinds de moeder van eiseres bij haar is komen wonen, en wat de mogelijke gevolgen daarvan waren voor haar arbeidsinschakeling. De verzuimarts verwijst in de 'terugkoppeling spreekuur' slechts naar de eerder in maart 2019 voor eiseres vastgestelde FML inclusief urenbeperking. Echter, toen deze FML, inclusief urenbeperking, werd opgesteld, woonde de moeder van eiseres nog zelfstandig. Gelet hierop is de rechtbank van oordeel dat eiseres aannemelijk heeft gemaakt dat zij ten tijde in geding zo zeer in beslag werd genomen door de mantelzorgtaken voor haar moeder, dat haar geen verwijt kan worden gemaakt dat zij op 13 maart 2020 niet kon deelnemen aan het WerkFit-traject in de urenomvang, zoals door verweerder aan haar was opgedragen. Verweerders ter zitting ingenomen standpunt dat eiseres ten tijde in geding wel in staat was om gedurende 20 uur per week deel te nemen aan het WerkFit-traject, omdat haar mantelzorgtaken (in ieder geval deels) kunnen worden overgenomen door voorzieningen op grond van de Wet maatschappelijke ondersteuning en Team voor Elkaar, leidt niet tot een ander oordeel, omdat verweerder ter zitting niet heeft kunnen toelichten hoe dit concreet in het geval van eiseres vorm gegeven had moeten worden. Onder de hiervoor genoemde omstandigheden kan het niet meewerken aan het WerkFit-traject aan eiseres niet worden verweten.

7.2 Omdat naar het oordeel van de rechtbank elke vorm van verwijtbaarheid ontbreekt, heeft verweerder ten onrechte eiseres een maatregel opgelegd. Het beroep is gegrond. [...]

[ECLI:NL:RBGEL:2021:5439](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Volksverzekeringen

JnB 2021, 871

Rechtbank Noord-Nederland, 15-10-2021 (publ. 19-10-2021), LEE 20/2683

Raad van bestuur van de Sociale verzekeringsbank, verweerder.

AKW 7a

KINDERBIJSLAG. AFWIJZING EXTRA BEDRAG AAN KINDERBIJSLAG (AKW+). Omdat het recht op dubbele kinderbijslag over een volledig kalenderjaar een noodzakelijke voorwaarde is voor het recht op AKW+, volgt hieruit dat verweerder terecht heeft geconcludeerd dat eiseres over 2019 geen recht had op AKW+. Artikel 7a van de AKW biedt geen ruimte voor een belangenafweging bij de toekenning van AKW+ als niet het hele kalenderjaar dubbele kinderbijslag is genoten.

Afwijzing aanvraag om een extra bedrag aan kinderbijslag over het jaar 2019 op grond van de AKW. Rechtbank: [...] 3.1. Op grond van artikel 7a, eerste lid, van AKW bestaat alleen recht op dubbele kinderbijslag voor een kind dat tot het huishouden van de verzekerde behoort. Op grond van artikel 7a, tweede lid, van de AKW dient een verzekerde, om recht te hebben op AKW+, in ieder geval over ieder kwartaal van het desbetreffende jaar een tot uitbetaling gekomen recht te hebben gehad op dubbele kinderbijslag. Met andere woorden: het kind moet het gehele beoordelingsjaar tot het huishouden van de aanvrager hebben behoort en er moet het gehele beoordelingsjaar aan die aanvrager dubbele kinderbijslag zijn betaald. Uitsluitend dan bestaat er recht op AKW+.

3.2. Niet in geschil is dat eiseres over het vierde kwartaal van 2019 geen dubbele kinderbijslag heeft ontvangen, omdat [naam kind] niet het gehele kalenderjaar tot haar huishouden heeft behoort. De aanvrager oftewel de verzekerde, in dit geval eiseres, moet zélf aan de voorwaarden voldoen. Dat is hier niet het geval. Omdat het recht op dubbele kinderbijslag over een volledig kalenderjaar een noodzakelijke voorwaarde is voor het recht op AKW+, volgt hieruit dat verweerder terecht heeft geconcludeerd dat eiseres over 2019 geen recht had op AKW+.

3.3. Dit wordt niet anders door de beroepsgrond van eiseres dat het kind in ieder geval gedurende het gehele jaar tot het huishouden van één van de ouders of de verzekerden behoorde. Dat kan er namelijk niet toe leiden dat eiseres zelf over het hele kalenderjaar dubbele kinderbijslag heeft ontvangen, zodat zij niet aan de toekenningsvoorwaarden voor AKW+ voldoet. Het lag op de weg van eiseres dit argument te gebruiken om alsnog dubbele kinderbijslag over het vierde kwartaal van 2019 te verkrijgen, waarna mogelijk eveneens recht op AKW+ zou bestaan over 2019. Eiseres heeft dit tot dusver nagelaten. De beroepsgrond slaagt dus niet.

3.4. Eiseres stelt ook dat het onredelijk is dat zij geen recht zou hebben op een deel van de AKW+. De rechtbank realiseert zich dat de (financiële) gevolgen van het bestreden besluit voor eiseres fors zijn. De kinderbijslag is een belangrijke bron van inkomsten om ouders in de opvoeding en ontwikkeling van hun kinderen te ondersteunen. Tegelijkertijd stelt de rechtbank vast dat de kinderbijslag niet het karakter draagt van een laatste financieel vangnet. Artikel 7a van de AKW biedt geen ruimte voor een belangenafweging bij de toekenning van AKW+ als niet het hele kalenderjaar dubbele kinderbijslag is genoten. Ook deze beroepsgrond slaagt daarom niet.

4. Het beroep is ongegrond. [...]

[ECLI:NL:RBNNE:2021:4401](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Bestuursrecht overig

Verklaring omtrent het gedrag

JnB 2021, 872

Voorzieningenrechter Rechtbank Amsterdam, 17-08-2021 (publ. 18-10-2021),

AMS 21/3859

minister van Rechtsbescherming, verweerder.

Wet justitiële en strafvorderlijke gegevens (Wjsg) 35 lid 1

Beleidsregels VOG-NP-RP 2018

VERKLARING OMTRENT HET GEDRAG. I.c. wordt geoordeeld dat met de uitoefening van de functie door verzoeker, gelet op zijn justitiële gegevens, geen risico voor de samenleving ontstaat. Verweerder heeft ten onrechte geweigerd een VOG te verstrekken. Als al aan het objectieve criterium zou zijn voldaan en dus sprake zou zijn van een risico voor de samenleving, zou weigering van een VOG i.c. evident disproportioneel zijn.

[...] [Afwijzing] aanvraag van verzoeker om een verklaring omtrent het gedrag (VOG) [...].

[...] 9. De voorzieningenrechter stelt vast dat verzoeker is veroordeeld voor het in bezit hebben en (in veel geringere mate) verspreiden van kinderpornografische afbeeldingen. De voorzieningenrechter ziet niet waarom dat strafbare feit (indien herhaald) een behoorlijke uitoefening van de beoogde functie in het laboratorium van het ziekenhuis in de weg zou staan. Verweerder werpt verzoeker tegen dat hij in de functie mogelijk met kwetsbare, minderjarige personen in contact komt en mogelijk toegang heeft tot informatie van patiënten op gegevensdragers. Het in contact komen met minderjarigen vergroot echter niet het risico dat verzoeker het door hem gepleegde strafbare feit (in de functie) zal herhalen. Hij is immers niet veroordeeld voor het zelf produceren van kinderpornografische afbeeldingen of het plegen van ontucht met minderjarigen. Ook toegang tot gegevensdragers vergroot niet de kans dat hij kinderpornografische afbeeldingen ontvangt (en doorstuurt), aangezien dit net zo goed mogelijk is op zijn privé-apparaten. De voorzieningenrechter is daarom van oordeel dat met de uitoefening van de functie door verzoeker, gelet op zijn justitiële gegevens, geen risico voor de samenleving ontstaat. Verweerder heeft daarom ten onrechte geweigerd aan verzoeker een VOG te verstrekken.

10. De voorzieningenrechter merkt daarbij nog op dat als al aan het objectieve criterium zou zijn voldaan en dus sprake zou zijn van een risico voor de samenleving, weigering van een VOG in dit geval evident disproportioneel zou zijn. Het risico voor de samenleving door verzoeker de functie in het laboratorium van het ziekenhuis te laten uitoefenen zou als klein moeten worden ingeschat. De kans dat verzoeker in zijn functie met minderjarige patiënten in contact komt én met deze minderjarigen tot strafbare feiten overgaat is klein, omdat hij in zijn functie geen patiëntencontact heeft en nooit is veroordeeld voor het produceren van kinderpornografisch materiaal of ontucht met minderjarigen. Daartegenover staat dat uit het (straf)vonnis van [medio] april 2021 blijkt dat de reclassering heeft geschreven dat het van het grootste belang is dat verzoeker zijn baan kan

behouden in het kader risicobeheersing en dat de strafrechter hier rekening mee heeft gehouden bij haar veroordeling van verzoeker. De kans op recidive is gemiddeld, maar zal verlagen wanneer hij zijn behandeling voortzet en zijn baan kan behouden. De samenleving is er dus ook bij gebaat dat verzoeker zijn baan behoudt.

11. De voorzieningenrechter is van oordeel dat het bezwaar van verzoeker kans van slagen heeft en wijst het verzoek om een voorlopige voorziening toe. [...]

[ECLI:NL:RBAMS:2021:4322](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Wet openbaarheid van bestuur

JnB 2021, 873

MK ABRS, 20-10-2021, 02105166/1/A3

minister van Volksgezondheid, Welzijn en Sport, appellant.

Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM) 10

Algemene wet bestuursrecht (Awb) 1:3, 4:13, 4:15, 6:2, 6:12, 6:19, 6:20, 6:22, 7:1, 8:1, 8:55d

Wet openbaarheid van bestuur (Wob) 2, 3, 6, 8, 15b

WOB. De minister heeft voorzien in een gefaseerde besluitvorming voor Wob-verzoeken die zien op aan Covid-19 gerelateerde onderwerpen door het nemen van deelbesluiten. De Wob staat aan een dergelijke fasering niet in de weg. Verwijzing naar ABRS 20-03-2019,

[ECLI:NL:RVS:2019:899.](#)

I.c. heeft de minister pas nadat de rechtbank uitspraak had gedaan, voldoende de ernst van het gebrek aan voortgang met betrekking tot de inmiddels 241 Wob-verzoeken is gaan inzien. De minister heeft onvoldoende rekening gehouden met het feit dat de coronapandemie tot voor burgers en ondernemingen ingrijpende maatregelen en hevige maatschappelijke discussies heeft geleid. In het licht van het aan artikel 10, eerste lid, van het EVRM ontleende recht van journalisten en andere ‘public watchdogs’ om inlichtingen van de overheid te ontvangen, moet zo spoedig mogelijk op Wob-verzoeken worden besloten.

Bepaald wordt dat de minister uiterlijk 30 november 2021 een volledig besluit moet nemen op de Wob-verzoeken. Doet de minister dat niet, dan moet hij NOS en NRT een dwangsom betalen.

[..] De NOS en de NTR hebben bij de minister op 28 en 29 mei 2020 in totaal drie verzoeken op grond van de Wet openbaarheid van bestuur (hierna: Wob) ingediend.

[...] De gefaseerde werkwijze en de opgelegde besluytermijn

[...] 12.3. De minister heeft voorzien in een gefaseerde besluitvorming voor Wob-verzoeken die zien op aan Covid-19 gerelateerde onderwerpen door het nemen van deelbesluiten. De Wob staat aan een dergelijke fasering niet in de weg. Vergelijk hiervoor de uitspraak van de Afdeling van 20 maart 2019, [ECLI:NL:RVS:2019:899](#). Uit de deelbesluiten moet blijken op welk deel van het Wob-verzoek van ieder van de verzoekers wordt besloten. Als niet tot openbaarmaking wordt besloten omdat een document al openbaar is, dan moet de vindplaats van dit eerder openbaar gemaakte document worden medegedeeld, bijvoorbeeld door het opnemen van een link naar de vindplaats ervan. In het laatste deelbesluit moet worden vermeld dat hiermee volledig is besloten op het Wob-verzoek. De door de minister na de uitspraak van de rechtbank aangepaste werkwijze zoals hiervóór in overweging 8 weergegeven, voldoet aan deze eisen. Als een deelbesluit binnen de wettelijke termijn

wordt genomen, betekent dat niet dat binnen de termijn op het Wob-verzoek is besloten. Een andere opvatting zou betekenen dat met een beperkt deelbesluit de wettelijke besluittermijn voor de rest van het verzoek kan worden omzeild (vergelijk de uitspraak van de rechtbank Midden-Nederland van 28 november 2017, [ECLI:NL:RBMNE:2017:5979](#), die de Afdeling bij de uitspraak van 20 maart 2019 heeft bevestigd). Tegen een deelbesluit dat op een Wob-verzoek wordt genomen staan de mogelijkheden van bezwaar en beroep open. Om te voorkomen dat bij een versnipperde besluitvorming steeds afzonderlijk tijdig een rechtsmiddel moet worden aangewend, gaat de Afdeling ervan uit dat als tegen een deelbesluit bezwaar is gemaakt of beroep is ingesteld, het bezwaar of beroep op grond van artikel 6:19, eerste lid, van de Awb van rechtswege mede betrekking heeft op opvolgende deelbesluiten op hetzelfde verzoek.

12.4. De Afdeling heeft begrip voor het feit dat het uitbreken van de coronapandemie ervoor heeft gezorgd dat medewerkers van VWS, zeker in het begin, minder of geen tijd hadden voor het afhandelen van Wob-verzoeken. De Afdeling acht de door de minister genoemde hoeveelheid bij hem ingediende Wob-verzoeken en daaronder vallende documenten aannemelijk. Het is daarom begrijpelijk dat de minister deze verzoeken niet binnen de in de Wob voorziene termijnen kon afhandelen en dat de minister heeft gezocht naar een andere manier om zo snel mogelijk te reageren op alle Wob-verzoeken. [...] Uit deze stukken en toelichting maakt de Afdeling op dat de minister pas nadat de rechtbank op 28 juni 2021 uitspraak had gedaan, voldoende de ernst van het gebrek aan voortgang met betrekking tot de inmiddels 241 Wob-verzoeken is gaan inzien. De minister heeft door zo te handelen onvoldoende rekening gehouden met het feit dat de coronapandemie tot voor burgers en ondernemingen ingrijpende maatregelen en hevige maatschappelijke discussies heeft geleid. Onder die omstandigheden moet, mede in het licht van het aan artikel 10, eerste lid, van het EVRM ontleende recht van journalisten en andere 'public watchdogs' om inlichtingen van de overheid te ontvangen, zo spoedig mogelijk op Wob-verzoeken, zoals die van de NOS en de NTR, worden besloten.

12.5. Niet in geschil is dat de besluittermijnen die de Wob stelt zijn overschreden. Verder is ter zitting door de minister aangegeven dat hij bewust geen beroep doet op de uitzondering die artikel 4:15, tweede lid, aanhef en onder c, van de Awb biedt in geval van overmacht. Omdat ook geen sprake is van instemming met uitstel als bedoeld in artikel 4:15, tweede lid, onder a, van de Awb, is de wettelijke termijn waarbinnen op de verzoeken besloten moest worden verstreken.

12.6. Omdat niet binnen de bij wet voorziene termijnen een besluit is genomen, moet de Afdeling beoordelen of de door de rechtbank bepaalde termijn waarbinnen de minister dit alsnog moest doen standhoudt. Gelet op artikel 8:55d, eerste en derde lid, van de Awb en artikel 15b, eerste lid, van de Wob, is het de taak van de bestuursrechter om een nadere termijn te stellen als het beroep tegen het uitblijven van een besluit gegrond is en nog steeds geen volledig besluit bekend is gemaakt. Zoals de Afdeling eerder heeft overwogen in de uitspraak van 8 juli 2020, [ECLI:NL:RVS:2020:1560](#), moet de rechter daarbij een op dat moment verantwoorde keuze maken in het dilemma tussen snelheid en zorgvuldigheid. Als het bestuursorgaan dit dilemma heeft veroorzaakt, rechtvaardigt dit niet zonder meer dat zorgvuldigheid wordt opgeofferd aan snelheid. De rechter stelt een nadere termijn die niet onnodig lang, maar ook niet onrealistisch kort is.

12.7. De rechtbank heeft ten aanzien van de verzoeken van de NOS en de NTR bepaald dat binnen twee maanden na verzending van de uitspraak, dus uiterlijk op 28 augustus 2021, een besluit moest worden genomen. De Afdeling is van oordeel dat die termijn in dit geval vanwege de bijzondere omstandigheden niet haalbaar was. De Afdeling zal de door de rechtbank gegeven opdracht daarom vernietigen en in plaats daarvan bepalen dat de minister uiterlijk 30 november 2021 een volledig

besluit moet nemen op de Wob-verzoeken van de NOS en de NTR van 28 en 29 mei 2020. Dat is vijf maanden nadat de rechtbank uitspraak heeft gedaan en anderhalf jaar nadat de NOS en de NTR de verzoeken hebben gedaan. Dat deze besluitdatum haalbaar is, valt ook op te maken uit het schema met voorgenomen deelbesluiten dat de minister in zijn hogerberoepschrift heeft opgenomen. Overigens is het aan de minister om te beslissen in hoeverre hij blijft werken met het systeem van deelbesluiten.

12.8. De Afdeling realiseert zich dat de door haar te geven opdracht, gelet op de vele en omvangrijke Wob-verzoeken die de minister heeft ontvangen over aan Covid-19 gerelateerde onderwerpen, mogelijk als gevolg heeft dat het langer duurt voordat op andere Wob-verzoeken een besluit wordt genomen, zoals de minister heeft aangevoerd. Dat is echter het gevolg van het recht dat bestaat om tegen het uitblijven van een besluit beroep in te stellen. [...]

De hoogte van de dwangsom

[...] 13.1. De Afdeling heeft hiervóór bepaald dat de rechtbank geen haalbare termijn had opgelegd waarbinnen de minister alsnog een besluit op de verzoeken van de NOS en de NTR moest nemen.

Alleen al vanwege de samenhang met die termijn zal de Afdeling ook de door de rechtbank opgelegde dwangsom vernietigen. De Afdeling zal zelf bepalen welke dwangsom passend is.

13.2. In de regel wordt, bij toepassing van artikel 8:55d, tweede lid, van de Awb een dwangsom bepaald van € 100,- per dag met een maximum van € 15.000,-. Als een sterke prikkel nodig is vanwege bijvoorbeeld een weigerachtig bestuursorgaan, wordt de dwangsom bepaald op € 250,- per dag met een maximum van € 37.500,-.

13.3. De Afdeling zal de dwangsom stellen op € 100,- per dag dat de minister de hiervoor genoemde datum van 30 november 2021 overschrijdt met een maximum van € 15.000,- per Wob-verzoek van de NOS en de NTR. De Afdeling neemt hierbij in aanmerking dat de termijn die zij stelt een realistische termijn is waarbinnen de minister een volledig besluit op de Wob-verzoeken moet kunnen nemen en dat in dit stadium daarom geen extra stimulans nodig is. [...]

[ECLI:NL:RVS:2021:2348](#)

Bij deze uitspraak is een [persbericht](#) "Minister moet snel besluit nemen over openbaarmaking coronadocumenten" uitgebracht.

Zie in dit verband ook de uitspraak van de Afdeling van dezelfde datum inzake

[ECLI:NL:RVS:2021:2346](#).

[Naar inhoudsopgave](#)

Wet tijdelijk huisverbod

JnB 2021, 874

MK ABRS, 20-10-2021, 202005520/1/A3

burgemeester van Rotterdam, appellant.

Grondwet 93, 94

Verdrag van Istanbul 3, 50, 52, 53

Wet tijdelijk huisverbod (Wth) 1, 2, 9

WET TIJDELIJK HUISVERBOD. De burgemeester wordt niet gevolgd in zijn betoog dat artikel 2 van de Wth, met een beroep op de artikelen 50 en 53 in samenhang met de brede definitie

van "huiselijk geweld" van artikel 3, onder b, van het Verdrag van Istanbul, zo uitgelegd kan worden dat een huisverbod ook kan worden opgelegd aan een persoon die niet in het huis waarvoor dat verbod geldt, woont of gedeeltelijk woont. Daarmee zouden de tekst van de wet en de bedoeling van de wetgever te ver worden opgerekt.

I.c. is niet in geschil dat [wederpartij] ten tijde van de verlenging van het huisverbod niet in de woning aan de [locatie] te Rotterdam woonde. Gelet hierop is de rechtbank met juistheid tot de conclusie gekomen dat de burgemeester niet bevoegd was het huisverbod op te leggen en te verlengen.

[ECLI:NL:RVS:2021:2349](https://ecli.nl/RVS:2021:2349)

[Naar inhoudsopgave](#)

Vreemdelingenrecht

Regulier

JnB 2021, 875

Rechtbank Den Haag, 05-10-2021 (publ. 19-10-2021), AWB 20/8707

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Vw 2000 24 lid 2

Vb 2000 3.50, 3.51

VV 3.34

Richtlijn 2011/98/EU 10

REGULIER. Hoogte legesbedrag. Aanvraag verblijfsvergunning 'niet tijdelijke humanitaire gronden'. Verweerder heeft de kosten niet inzichtelijk gemaakt.

4.2 Om uit te leggen waaruit de kosten voor de behandeling van eisers aanvraag bestaan, heeft verweerder verwezen naar de brief van 29 maart 2018 van de toenmalige staatssecretaris van Justitie en Veiligheid aan de Tweede Kamer. Verweerder heeft daarbij uitgelegd dat een tijdschrijfonderzoek is uitgevoerd, waarna de uitkomsten hiervan zijn gebruikt om tot de legeskostprijzen te komen. Het uitgangspunt bij het bepalen van de hoogte van leges is dat de integrale kosten zoveel mogelijk worden doorberekend in de legestarieven. Dit zijn zowel directe als indirecte kosten. De directe kosten houden direct verband met een bepaald product, bijvoorbeeld de personeelskosten voor de behandeling van de aanvraag. De indirecte kosten zijn kosten die niet rechtstreeks aan een product toegerekend kunnen worden, zoals de kosten van huisvesting, automatisering en administratie. Ook heeft verweerder verwezen naar het Rapport opbouw IND Legeskosten 2018 van 1 maart 2019, waarin uiteen is gezet waaruit de legeskostprijzen bestaan. Ook heeft verweerder gewezen op bijlage 2 van dit rapport, waarin de directe en indirecte kosten worden genoemd en waarin staat hoe de kostprijs is opgebouwd. Hieruit blijkt dat de kostprijs voor een aanvraag tot wijziging van de beperking van een verblijfsvergunning in 'niet-tijdelijke humanitaire gronden' neerkomt op € 1.460,-.

4.3 Naar het oordeel van de rechtbank heeft verweerder onvoldoende inzichtelijk gemaakt wat de werkelijke kostprijs is voor de behandeling van eisers aanvraag. Onder de vergunning humanitair niet-tijdelijk vallen, zoals volgt uit de artikelen 3.50 en 3.51 van het Vreemdelingenbesluit 2000 (Vb), zeer veel verschillende subcategorieën met een grote verscheidenheid aan (ingewikkeldheid van) onderwerpen. Met de enkele verwijzing naar voornoemde brief en rapport met bijlage heeft

verweerder onvoldoende aannemelijk gemaakt dat de kostprijs voor al deze verschillende subcategorieën even hoog is. Daarvoor verschillen de door verweerder na te lopen (voor)vereisten en de te verrichten handelingen te zeer. De rechtbank is het daarom met eiser eens dat de enkele verwijzing van verweerder naar de hiervoor genoemde brief van 29 maart 2018 en het Rapport opbouw IND Legeskosten 2018, met bijlage 2, de werkelijke kostprijs van de afdoening van de aanvraag van eiser onvoldoende inzichtelijk heeft gemaakt. Gelet hierop kan de rechtbank niet toetsen aan het evenredigheidsbeginsel. Dit klemt te meer nu voor een verblijfsvergunning niet-tijdelijke humanitaire gronden in het kader van artikel 3.23aa, tweede lid, onderdeel k, VV reeds een uitzondering is gemaakt met betrekking tot de hoogte van het legesbedrag in verband met de aard van de onderliggende verblijfsvergunning en (mogelijk) daaruit voortvloeiende problemen om de leges te kunnen voldoen. Immers, de onderliggende verblijfstitel op grond waarvan aan eiser een niet-tijdelijke humanitaire verblijfsvergunning is verstrekt, is afgegeven vanwege zijn medische problematiek. Ook bij deze categorie personen is het voorstelbaar dat zij problemen kunnen ondervinden om de leges te voldoen. Gelet op al het vorenstaande is het bestreden besluit onvoldoende deugdelijk gemotiveerd.

[ECLI:NL:RBDHA:2021:10774](#)

[Naar inhoudsopgave](#)